Procházíš skrze… období sucha?

By David Wilkerson

February 1, 1979 Kážu tisíc□m, p□esto existují časy, kdy se cítím dokonale vysušený – vzdálen od v□elé Boží p□ítomnosti. V t□chto okamžicích sucha nemám žádnou velkou touhu číst Slovo – čtu Bibli v□tšinou jen z pocitu povinnosti. Když jsem vyprahlý a prázdný, poci□uji malé nucení k modlitb□. Vím, že je má víra nedotčená a má láska k Ježíši silná. Není ve mn□ žádná touha okusit v□ci tohoto sv□ta. Je to jen, že se mi zdá, že se nemohu dotknout Boha v t□chto dnech a týdnech duchovní vyprahlosti.

Sed□l jsi n□kdy v církvi a pozoroval všechny kolem sebe, jak p□ijímají požehnání, zatímco ty necítíš nic? Oni k□ičí, modlí se, uctívají s obrovským p□esv□dčením. Ale tebou to nepohne – v□bec. Začínáš si □íkat, zda s tvým duchovním životem není n□co v nepo□ádku. K□es□ané kolem tebe vypráv□jí ohromné p□íb□hy, jak je B□h požehnal a zodpov□d□l všechny jejich modlitby. Zdá se, že všichni žijí na vrcholku hory š□astných zkušeností, zatímco ty se jen tak vlečeš kolem, miluješ Ježíše, ale nezapaluješ sv□t. N□které z tvých modliteb nebyly dosud zodpov□zeny. Nemáš žádné velké p□íb□hy, abys mohl sv□dčit o n□jakém fantastickém zázraku. Tém□□ to zp□sobí, že se cítíš jako v□□ící druhé kategorie.

V□□ím, že všichni opravdoví v□□ící zakoušejí období sucha v r□zných dobách svých k□es□anských život□. I Ježíš pocítil tohle osamocení – když hlasit□ volal: „Otče, proč jsi m□ opustil?“

Poznámky z mého diá□e – b□hem období sucha Mám poznámky o tém□□ každé myšlence, kterou jsem p□ijal p□i svých nočních modlitbách. Nedávno, b□hem období sucha, jsem zaznamenal své pocity. Myslím, že existuje mnoho k□es□an□, kterých se tyto čestné záznamy v mém diá□i budou týkat.

Jedna varující poznámka p□ed čtením tohoto velmi osobního vyznání: když mluvím o h□íchu ve svém vlastním život□ – nezkoušejte si to vykládat jako n□jakou p□íšernou slabost, kterou dávám okázale najevo. Pro m□ všechno, co není z víry, je h□ích. Všichni jsme zh□ešili a nedosáhli Boží slávy. Často upadám do neomluvitelného h□íchu pochybností. Tak prosím nečt□te v mém vyznání h□íchu n□co, co nebylo zamýšleno. P□emýšlejte o svém vlastním h□íchu, když to budete číst.

Rád bych v□d□l, proč se B□h zdá být n□kdy tak vzdálený. Je na m□ rozhn□vaný? Skryl se p□ede mnou, protože jsem ve svém život□ selhal? Spoléhá na m□ B□h n□jak, zavázán smlouvou Jeho svatého Slova, které p□ikazuje, aby zav□el oči sm□rem ke mn□ pro mou umín□nost a nepoddajnost?

Zp□sobuje h□ích odd□lení? Existuje opravdu B□h, který m□ chce p□emoci nep□ekonatelnou radostí a pokojem – ale nem□že pro bariéru, kterou jsem vytvo□il v d□sledku zako□en□ného h□íchu? Musel se skrýt – proti své vlastní v□li – protože ctí své Slovo nad své jméno? Skryl se p□ed Izraelem v časech odpadnutí. Musel se p□ede mnou na chvilku skrýt, dokud neuvidím hr□zu svých h□ích□ a neuteču od nich?

Unavil se nakonec z mých neustálých pád□ a musel se p□ede mnou na chvíli uzav□ít, protože m□ tak moc miluje? P□ikazuje Jeho všemohoucí láska, aby m□ izoloval od své p□ítomnosti, dokud se nezlomím a nepodvolím jako poko□ené dít□ – unavený ze své prázdnoty a zoufalství?

Nebo je tahle vyprahlost výsledkem mé vlastní slepoty? Je to jen d□sledek žití v pocitech? Je tu celý ten čas navzdory mému selhání, čeká na m□, abych p□ijal Jeho odpušt□ní? Cítím se být izolován jen proto, že se stydím a tíží m□ b□emeno viny? Vyhýbám se Mu, protože vím, že nejsem hoden Jeho požehnání? Zp□sobilo v□domí mé slabosti, že v□□ím, že nemám žádné právo p□ijmout tuto blízkost a út□chu?

Nejsem morbidní, vůbec si nepřeji zemřít. Není to jen „blues nočního času“. Nikdy jsem nepochyboval o svém věčném spasení. O čem pochybuji, je moje schopnost porozumět, jak Bůh jedná. Stále cítím moc Jeho velké lásky. I v té nejvyprahlejší hodině je vědomí Jeho velké lásky ke mně vždy ohromující. Ale nestačí vědět, že tě Otec miluje. Nestačí věřit všem Jeho zaslíbením. Nestačí chodit vírou. Nestačí vědět, že chceš Pána vším, co je v tobě. Musí existovat víc.

Musí být Pánova blízkost. Tichý malý hlas. Radost ze slyšení tohoto hlasu. Vědomí, že nejen zůstává, ale že Jeho slovo je i v tvých ústech. Srdce musí cítit Jeho vroucnost. Žár Boží přítomnosti musí naplnit místnost. Slzy, které byly potlačovány uvnitř tebe, se musí uvolnit. Radost z Ježíše se musí zmocnit každého zákoutí tvé mysli. Srdce musí poznat, že On přišel, aby tě vedl, utěšil, pomohl ti v čas potřebný. Nesmí tu být žádná pochybnost – žádná námitka – že si Bůh zvolil přijít a rozmlouvat se svým služebníkem.

Bez Boží přítomnosti nemůže být žádný pokoj. Sucho může skončit pouze rosou Jeho slávy. Ale víc než po odpuštění – toužím po osvobození. Co je odpuštění bez osvobození? Vím, že Bůh slíbil, že mi odpustí sedm krát sedm v jediném dni. Vím, že Jeho láska a odpuštění je pro všechny generace. Vím, že když vyznám svůj hřích, On je věrný, aby mi odpustil – a očistil mě. Ale to nestačí, že je ti odpuštěno a jsi očištěn od včerejších hříchů. Potřebuji osvobození od moci hříchu, který mě tak snadno obkličuje. Osvobození z otroctví všech žádostí. Osvobození z řetězů každé nepravosti.

Vím, že Boží slovo slibuje osvobození. Znám mnoho biblických veršů, které hovoří o „chození v duchu“, takže nenaplníme žádosti těla. Vím o varováních – utéct všem tělesným žádostem. Jiné verše zaplavují mou mysl „přemáháním“ světa. Ale existují časy, kdy se zdá, že nemohu najít klíč. Jak tyto verše pracují v praxi v mém každodenním životě? Co to doopravdy znamená „chodit v duchu?“ Znamená to, že už nikdy znovu nepadneš? Děti stále padají, když se učí chodit. I dospělí klopýtnou a spadnou. Můžeš spadnout – i když chodíš v duchu – zvednout se a jít dál – stávat se silnějším, jak jdeš?

Ale Bože, máš být tady! Jestliže nejsi v období mé vyprahlosti, není tu žádná naděje. Musíš tu být, navštívit mě – dychtit po mém hlasu – toužit po mně, překypovat něžností jako otec, který má soucit se svým dítětem. Když ne – život nemá smysl.

Nemůže se mě vzdát, když jsem zraněný. Ano, mé tělo je slabé. Ano, opomíjel jsem Ho, selhal jsem – znovu a znovu. Ano, řekl jsem mu, jak jsem smutný, zarmoucený, ubohý – letos tisíckrát. Ano, slíbil jsem, že se zřeknu světa a všeho, co v něm je. Ano, někdy se zdá, že neumím držet své slovo. Ano, několikrát jsem se cítil jako ten nejhorší hříšník, podvodník, hulvát, falešník, nehodné dítě. Ano, cítil jsem, že nejsem hoden, abych kdy očekával, že ke mně přijde blíž, když se cítím tak podlý a nevděčný.

Ale navzdory tomu všemu nějak vím, že Bůh není daleko. Nějak slyším zřetelný tichý hlas, který volá: „Přiď, mé dítě – jsem si vědom všeho, co zakoušíš. Stále tě miluji. Nikdy tě neopustím ani se tě nevzdám. Budeme tomu čelit společně. Jsem stále tvůj Otec – a ty jsi Moje dítě. Přiď, ne pro tvé vynikající vlastnosti ani dobrotu, ale přiď zásluhou tvého Spasitele – Pána Ježíše!“

Nějak vím, že On mě vyvede z mého období sucha. Mám v sobě oheň, který nevyhasne. Zdá se mi, že vím, že zaslíbení budou naplněna. V Jeho čase a Jeho způsobem. Obrátí mou vyprahlost v řeku lásky. Jeho slovo ke mně přijde. Nové zjevení Jeho vůle. Obnovený duch a větší pokoj v mysli. Všechno proto, že mě nikdy předtím nenechal na holičkách.

Ó, Bože! Mám nohy jako z hlíny. Má mysl je silná ve víře. Moje srdce se rozplývá pro Tebe. Mé slzy jsou horké touhou po Pánově dotyku. Ale mé nohy mě stále vedou na nesprávnou cestu. Nechodím v duchu tak, jak bych opravdu rád chodil. Kde je to každodenní vítězství? Kde je ta síla, která mě zachová svatého a čistého?

Bože, prohledávám Písmo s nadějí, že najdu formuli – cestu ven z otroctví hříchu. Pokud to znamená zůstat celou noc na kolenou, pak to udělám. Znamená to číst skrz naskrz Bibli – dokud nenarazím na jasnou zprávu osvobození? Pak budu číst a číst! Většina klišé a jednoduchých řešení nabízených kazateli nefungují – ačkoliv znějí zbožně.

Někde tu musí být vítězství nad každou mocí nepřítele. Někde mohu odložit závaží, břemena, všechno, co obtěžuje. Bůh zaslibuje absolutní svobodu, absolutní vítězství nad mocí nepřítele. Jednoho dne se mé nohy již nechytí do Satanovy pasti. Jednoho dne se podívám do svého srdce a uvidím jen Ježíše – jenom svatost – jenom ty věci, které těší Boha.

Jednoho dne musí Bůh přivést všechny své děti na místo svobody od moci hříchu. Boží slovo je tak rozsáhlé. Vím tak málo o tom, jak v Něm najít odpovědi na mé osobní potřeby. Jedinou nadějí je, že mě Duch svatý nadpřirozeně povede k pravdě, která mě osvobodí. Nemohu ji najít sám. Nemohu to vypáčit z knih nebo z poradců. Nemohu ničemu z toho porozumět, aniž by mi to zjevil Duch svatý. Chci vědět, co ode mě Bůh očekává, chci vědět, jaká je moje úloha a jaká je Jeho!

Ó, Bože, očisti mé touhy. Uči, abych toužil po věcech, o kterých Ty víš, že jsou pro mě nejlepší. Kdybys mi dal všechno, co si přeji, byl by to bláznivý zmatek bez řádu a harmonie. Všechny mé lidské touhy jsou slepé. Obvykle nedrží krok s mými skutečnými potřebami a často jsou v rozporu v Božími morálními zákony.

Je tak jednoduché přát si něco, co by mi mohlo nejvíc uškodit, vedlo k nejhoršímu strádání a přivodilo nejtragičtější zmatení. Přemýšlím o svých přáních, aby byly dobře vymyšlené, inteligentní a potřebné k mému dobrému žití.

Hříchy způsobuje, že jsou má přání mimo Boží morální zákon. Končí jako naplněné vnitřní chutě. Duševní hlad, touhy, chtíče a vášnivé žádosti páchnou všemi druhy potíží. Jsou to přeludy bez obsahu.

Kde vzniká většina mých přání? Nepramení ze zdravého rozumu, ale spíše jsou podněcovány neotesanými touhami staré přirozenosti. Ženou se z mé mysli jako divoká tlupa – popletené, slepé a totálně zmatené. Rojí se jako včely – rychle a divoce.

Jak jde čas, tak často objevuji, jak ješitná, domýšlivá a pošetilá má přání byla. Chci se pustit do nového projektu a on vybouchne dřív, než ho mohu rozjet. Později zjistím, že mé zklamání je převlečené požehnání. Kdyby Bůh nezasáhl a nezadržel má přání, mohl bych se zničit.

Moje přání mohou být často úplně morálně špatná. Mohou být hnusně zašpiněny chtíčem. Existuje celá odrůda přání utajovaných pod povrchem důstojnosti, dotírající na nás všechny neustále naší Adamovou přirozeností – vždy se vloupou do naší mysli, smíchají se s našimi nejhlubšími a nejsvatějšími myšlenkami, snaží se přimět naši mysl, aby je přijala jako Boží myšlenky.

Velice často jsou má osobní přání tak dominantní, tak hluboce zakotvené, přepadají mou mysl v modlitební komůrce. Stávají se tak mocné a vytrvalé, že jim dovolím, aby mě oklamaly natolik, že je

p□ijmu jako tichý slabý Boží hlas ve vnit□ním člov□ku. Snad m□ B□h ochrání p□ed oklamáním zp□sobeným mými vlastními nemorálními žádostmi.

Co mám ud□lat, abych p□ekonal duchovní vyprahlost?**1. Musím vést život modlitby**

Proč je to tak, že se nikdo z nás nemodlí, jak by m□l, ješt□ více? Víme, že B□h si p□eje nás pot□šit a pomoci nám. Víme, že všechna naše b□emena mohou být od□ata, když jsme s Ním uzav□eni v modlitb□. Existuje n□co hluboko uvnit□ nás, co nás stále volá k modlitb□. Je to Duch svatý, který □íká: „P□ij□.“ P□ij□ k vod□, která uhasí žíze□ ve tvé duši. P□ij□ k Otci, který se slitovává nad svými d□tmi. P□ij□ k Pánu života, který slibuje, že odpustí každý spáchaný h□ích. P□ij□ k tomu, kdo t□ nechce odsoudit nebo se t□ vzdát nebo se p□ed tebou skrýt.

B□h se p□ed námi neskrývá, když zh□ešíme. Nikdy! To je pouze náš strach, který odsuzuje naše srdce. B□h se neskryl v zahrad□, když Adam s Evou zh□ešili. Klidn□ k nim p□išel, volal a toužebn□ si p□ál jejich p□átelství a lásku. My sami se skryjeme – kv□li naší vin□ a odsouzení. Nedovedeme si p□edstavit, že nás B□h stále miluje, když jsme tak neposlušní a nevd□ční.

P□ij□ sm□le k Jeho tr□nu milosti – i když jsi zh□ešil a selhal. On odpouští – stále – t□m, kte□í činí pokání s bohabojnou lítostí. Nemusíš trávit hodiny a dny ve výčitkách sv□domí a vin□. Nemusíš si zasloužit svou cestu zpátky do Jeho Boží milosti. Nemusíš p□edstírat jakousi povrchní lítost nebo simulovat slzy. Jdi k Otci – sklo□ se na kolena a otev□i své srdce – vyk□ič své trápení a bolest. □ekni Mu všechno o svém selhání – všechno o svých zápasech. □ekni Mu o své osam□losti, o tvých pocitech izolace, o tvých slzách, o tvých chybách.

Zkoušíme všechno jen ne modlitbu. Čteme knihy, hledáme formulky a návody. Chodíme za p□íteli, za služebníky, za poradci – hledáme kdekoliv slovo út□chy nebo rady. Hledáme prost□edníky, p□ímluvce a zapomínáme na jediného P□ímluvce, který má odpov□□ na všechno.

Nemodlíme se, protože je tak t□žké to d□lat – po v□tšinu času. Není to t□žké, pokud nenadále p□ijdou trable. Zasáhne rakovina – nebo n□kdo milovaný náhle zem□e na selhání srdce. Potom jsme tak zlomeni v duchu, pláčeme a modlíme se. To všechno je v po□ádku. Ale m□li bychom se opírat o Ježíše v dobrém i zlém. M□li bychom získávat svou sílu a pomoc dlouho p□edtím, než nás zavalí krize. M□li bychom Mu vylévat svá srdce každý den svého života.

Není divu, že jsme tak vyprahlí a prázdní. Jednoduše zanedbáváme tajnou modlitební kom□rku. Není to skutečné sucho – je to vlažnost. Je to vzr□stající chlad zp□sobený tím, že plujeme s proudem, necháme se unášet, unikáme ze svatého místa.

Nic nezažene sucho a prázdnotu rychleji než hodina nebo dv□ strávené o samot□ s Bohem. Odsouvání této sch□zky s Bohem v Jeho úkrytu zp□sobuje vinu. Víme, že naše láska k N□mu by nás m□la vést do Jeho p□ítomnosti, ale zam□stnáváme se tolika jinými v□cmi – prokluzuje nám čas a vynecháváme Boha. Házíme Jeho sm□rem celé šiky „modlitebních myšlenek“. Ale nic nem□že nahradit modlitební kom□rku – se zav□enými dve□mi – s modlitbou k Otci v tomto ústraní! To je □ešení pro každé období sucha.

2. Nesmím se již bát malého trápení

Kristovu vzk□íšení p□edcházelo krátké období trápení. Opravdu umíráme! Opravdu trpíme! Je tu bolest a zármutek!

Nechceme trp□t! Ani být v opozici! Ani být zran□ni! Chceme bezbolestné vysvobození! Chceme nadp□irozený zásah. „Ud□lej to, Bože,“ modlíme se: „protože jsem slabý a vždycky budu. Ud□lej to všechno, zatímco já si p□jdu svou cestou a budu čekat na nadp□irozené osvobození!“

Nebo svalujeme vinu za své trampoty na démony! Vyhledáme Božího muže a doufáme, že je m□že vyhnat ven – tak abychom mohli jít svou cestou bez bolesti nebo trápení – všechno je hotovo! Prolétnout p□ímo ke klidnému vít□znému životu! Chceme, aby na nás n□kdo vložil ruce a vyhnal ven veškeré sucho. Ale vít□zství není vždy bez trápení a bolesti. Podívej se na sv□j h□ích! Postav se mu! Utkej se s ním! Protrp si to, jako to ud□lal Ježíš. Napl□ Jeho trápení! Začni s tím! Trápení trvá jen v noci, ráno je vždy radost.

B□h p□ed tebe pokládá volbu. Jeho láska vyžaduje volbu. Kdyby nás B□h nadp□irozen□ vytáhnul z každé bitvy bez bolesti a trápení, ukončilo by to p□edčasn□ všechny zkoušky, všechna pokušení – nebyla by žádná svobodná volba, žádné zkoušení ohn□m. To by B□h svou v□lí nahrazoval lidskou. On si vybírá setkat se s námi v naší vyprahlosti a ukázat nám, jak se m□že stát cestou do nového života víry.

- Je to často podle Boží v□le snášet sucho – a dokonce bolest.

„A protož i ti, kte□íž trpí podle v□le Boží, jakožto v□rnému Stvo□iteli a□ poroučejí duše své, dob□e činíce“ (1. Petr 4:19).

- Ale díky Bohu – trápení je vždy jen krátké období p□ed konečným vít□zstvím!

„B□h pak všeliké milosti, kterýž povolal nás k v□čné sláv□ své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás uči□, utvr□, zmocni i upevni“ (1. Petr 5:10).

Copyright/Omezení ší□ení: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. M□že být tišt□n/a v plném zn□ní pro osobní pot□eby, pro ší□ení v rámci rodiny nebo mezi p□áteli. Text nesmí být žádným zp□sobem m□n□n ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být ve□ejn□ elektronicky p□enášen ani zp□ístupn□n prost□ednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771